

⁴⁴A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr igéjét. ⁴⁵Amikor meglátták a zsidók a sokaságot, elteltek irigységgel, és káromolva ellene mondtak Pál beszédének. ⁴⁶Ekkor Pál és Barnabás bátran ezt mondta: "Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk." ⁴⁷Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig." ⁴⁸Ennek hallatára örvendeztek a pogányok, és magasztalták az Úr igéjét, és akik az örök életre választattak, mindnyájan hívővé lettek. ⁴⁹Az Úr igéje pedig elterjedt az egész tartományban.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt néhány hétben – miután a gyülekezet megválasztott lelkészének – elég sokat gondolkoztam az előttünk álló feladatokon, lehetőségeken, ugyanakkor az Óbudáról való búcsúzás a múltat is előhozta. Hogyan tekintek vissza a mögöttem lévő időszakra, lelkési szolgálatom elmúlt kilenc évére? Azt kell mondanom, hogy igazzá vált a mondás: az emlékek végül mind megszépülnek, vagy, ahogy a táncdal slágerben énekelték: „csak a szépre emlékezem”. Végiggondolva szolgálatomat – bár tudom, hogy sok nehézség volt, mégis amikor kérdeznek és beszélni kell róla, akkor a szépeket, a jó dolgokat sorolom. Miért van ez? Valahol azt olvastam, hogy az embert a szépre való emlékezés teszi boldoggá. Egy feladat, szolgálat esetében talán az is igaz, hogy igazolást keresünk a hibákra. Vagy éppen szépítjük a dolgainkat, hogy mások előtt sikeresnek, feladatunkban boldognak tűnjünk. A buktatókról, nehézségekről pedig jobb nem beszélni.

Nagyon szeretem az Apostolok Cselekedeteit. Már az evangéliumokban is megfigyelhető az, ami ebben a könyvben teljesebb ki: a tanítványok őszintén beszélnek arról, hogy ők tökéletesen alkalmatlanok a feladatra. Elmondják kudarcaikat, elmondják a nem túl szép dolgokat, elmondják a teljes igazságot.

Érdemes egyszer ilyen szemmel is végigolvasni az ApCsel-t. Amikor arra figyelünk, hogy Péter nem akar engedelmeskedni a álmában látottaknak, amikor Pál elmondja, hogy üldözte, gyűlölte a keresztyéneket, amikor arról olvasunk, hogy vitatkoztak a törvényen, vagy éppen szakadás támadt közöttük. Lukács leírja a sikertelenségeket, a hajótöréseket, a kudarccokat, és elmondja, hogy mindezek ellenére a börtönök, megkövezések, emberi kudarcok ellenére az evangélium terjedt, emberek ezrei jutottak hitre, mert Isten cselekedett.

A mai igeszakaszunk is erről szól. Pál és Barnabás első missziói útjuk egyik legjelentősebb állomásához Antióchiához érkeztek. Szombaton, ahogyan szokták, elmentek a zsinagógába, ahol – ahogyan szintén lenni szokott - felszólítják Pált, akiről – talán a ruhája miatt – kiderült, hogy tanító, hogy szóljon a gyülekezethez, ő pedig bizonyosságot tett Jézusról, hogy ő a zsidók megígért szabadítója, a messiás. Mai szakaszunk közvetlen előzménye azzal zárul, hogy „amikor mentek kifelé, kérték őket, hogy a következő szombaton is hirdessék nekik ezeket a dolgokat. Miután szétszözlött a gyülekezet, sokan követték a zsidók és az istenfélő prozeliták közül Pált és Barnabást, akik szóltak hozzájuk, és biztatták őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében.” Ez eddig egy sikertörténet. A szentíró itt lekerekíthetné a történetet pl. a következő módon: Ezután Pál és Barnabás még hét napot töltött a városban, hirdették Isten kegyelmét a pogányok között is, igen sokan lettek hívővé, majd Ikónium felé vették az irányt.

De Lukács nem ezt teszi. Nem csak a szépre emlékezik, mert ő nem embereknek, Pálnak és Barnabásnak a munkáját akarja bemutatni, hanem a Szentlélek Istenét, az ige útját az emberig, és ez bizony nem mindig sikertörténet.

⁴⁴A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr igéjét. ⁴⁵Amikor meglátták a zsidók a sokaságot, elteltek irigységgel, és káromolva ellene mondtak Pál beszédének.

A Gyűrűk ura című filmben van egy jelenet, amikor Smeagol guggol egy kövön, símogatja a gyűrűt és azt suttogja neki: drágaságom. Jól mutatja ez a jelenet, hogy milyen is az ember: amit megszereztem, az az enyém, azt már senki ne vegye el tőlem, az az én kincsem, a drágaságom.

Így voltak ezzel a zsidók Antióchiában, mi kértük meg Pált, hogy beszéljenek nekünk, erre, most itt van egy csomó idegen, ki hívta őket, miért jöttek? A messiás a mi messiásunk. Ezek a pogányok nem is ismerik a törvényt, hogyan érthetnék ezeket a dolgokat? De tódult az egész város, és ezek az emberek kisebbségbe kerültek, háttérbe szorultak, csak azt nem vették észre, hogy nem Pállal és Barnabással szemben, hanem az Isten igéjével szemben. Pálék nem hagyják szó nélkül az irigységet, és Isten igéjével válaszolnak ⁴⁶Ekkor Pál és Barnabás bátran ezt mondta: "Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk." ⁴⁷Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig."

Amikor az ige hirdetésre készülve először elolvastam ezt a szakaszt, az első gondolatom az volt, hogy na lám, ezek a zsidók már megint keresztbetesznek az Isten ügyének. Már az Ószövetségben is arról olvasunk, hogy azt, amit nekik meg kellett osztaniuk, amivel sok népet kellett volna elvezetni az igazságra, a törvényt megtartották maguknak, és magukra értelmezték. És lám, még mindig, bár első ránézésre elfogadták Pál és Barnabás beszédét, most mégis el akarják őket hallgattatni.

Aztán elgondolkoztam: nem így vagyunk vele mi is, nem így vagyok vele én is? Nem akarom önző módon megtartani magamnak az Isten ígését? Itt vagyok a templomban, sőt itt még beszélek is róla, elhatározom, hogy eljövök máskor is, rendszeresen járok templomba, de mit keres itt ez a másik?!

Középiskolában kezdtem el járni templomba. Nagyon jó volt Isten ígését hallgatni, sokat kaptam, hitre jutottam, vártam a vasárnapokat, hogy töltekezhessem. Isten nekem, hozzám szólt vasárnapról vasárnapra. Aztán eljött a húsvét, és megjelent a templomban két osztálytársam is. Ezek meg mit keresnek itt? Igyekeztem meghúzni magam, nehogy már meglássanak. Ez az én templomom, ez az én húsvétom. Irigykedtem, hogy ott vannak az én templomomban, az én húsvétomon. És akkor elszakadt valami, nem jött az üzenet. Miért? Mert én magamra figyeltem, illetve osztálytársaimra figyeltem az ige helyett. Aztán az iskolában ők szólítottak meg. Láttalak a templomban, te is evangélikus vagy, nem is tudtam, de jó!

Isten két dologra tanított meg akkor. Az egyik, hogy Isten ígéje nem csak az enyém. Igen, van amikor eltalál, amikor „nekem” szól, de ez nem jelenti azt, hogy kisajátíthatom. A másik pedig ebből következik: ha engem eltalált, megszólított az ige, akkor osszam azt meg másokkal is.

Ha egy pillanatra visszatérünk alapigénk elejére: A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallgassa az Úr ígését.

Miért lehetett ez? Azért mert akik előző szombaton a zsinagógában meghallották az evangéliumot, elhívtak másokat is, hogy hallják. Egy olyan városban, amely a császárkultusz egyik fő központja volt, ahol a pogány istenek sokaságából lehetett válogatni. Egy olyan városban, ahol az emberek lenézték a másikat annak hite miatt, hiszen az övék volt az igazi. Szinte az egész város ott volt.

Azt hiszem szégyenkeznünk kellene, én mindenesetre szégyenkezem. Ebben az ígében is azt láttam meg először: ezek a hálátlan zsidók, irigykednek Pálékra. Holott kiderül, hogy sokan közülük meghallották a lényegét, és elindultak hívogatni másokat is Isten közelébe. Hol vagyunk mi ettől, hol vagyok én ettől?

Bebástyázzuk magunkat a templomainkba, és várjuk, hogy Isten szóljon hozzánk. És Isten szól is, de azt mondja, hogy menj el, ahogyan az oltár előtti ígében Jézus jóllakatja a 4000 embert, majd elbocsátja őket. Az elbocsátásban itt nem csak az van, hogy menjetek haza, hanem menjetek mondjátok el, hogy mi történt veletek. Ezt tették a tanítványok, ezt tette Pál és Barnabás is. Annak ellenére, hogy mindnyájan egytől egyig tökéletesen alkalmatlanok voltak a feladatra. De megérintette őket valami, ami miatt menniük kellett.

Miután Isten megtanította, hogy nem csak az enyém az ige és a templom, arra is megtanított, hogy ezt, hogyan osszam meg másokkal. Néha egy-egy csendes beszélgetésben, néha hangosan vitatkozva, szószékről vagy éppen a fűben hasalva, egy ebéd előtt elmondott imádsággal, vagy egy pohár bor mellett elmondott prédikációval. Isten megragadott, ahogy Jeremiással tette, és hirdetniem kell, de ezt nem lelkészként éltem át egykor, hanem egyszerű gyűkekezeti tagként. Hirdetniem kell, elmondani másoknak.

Az Úr ígéje pedig elterjedt az egész tartományban. Ez alapigénk utolsó mondata, de nem a történeté, mert a történet úgy folytatódik, hogy Pálék kiűzték a városból. Igen, mert az Isten ígéjének hirdetése nem mindig sikertörténet. Néha tele van kudarcokkal, nehézségekkel. És voltak, akik nem féltek ezt leírni, mert tudták, hogy ez ezzel jár, nem rejtették véka alá, hanem elmondták, hogy mi ne lepődjünk meg.

Isten ma felénk fordul, és nekünk hirdeti azt, amit egy falfirka: Jézus Krisztus a válasz. A graffiti alá ezt írták, de mi volt a kérdés? A kérdés az életünk, az örök életünk, a boldogságunk, a jövőnk. A múltat lehet fényezni, ki lehet hagyni a rossz dolgokat, de a jövő az csak akkor lesz igaz és szép, ha úton vagyunk, úton felé: azt énekeltük Velem vándorol utamon Jézus. Tényleg Veled vándorol testvérem? Mit jelent ez számokra a hétköznapiakban? Meglátszik-e az életeden? Adj a Isten, hogy valóban ő lehessen a mi győzelmes, hű vezérünk.